

Lieta C-338/21**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2021. gada 31. maijs

Iesniedzējtiesa:*Raad van State* (Nīderlande)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2021. gada 26. maijs

Apelācijas sūdzības iesniedzējs:*Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid***Atbildētāji apelācijas instancē:**

S.S.

N.Z.

S.S.

Pamatlietas priekšmets

Apelācijas, ko *Raad van State* [Valsts padomē] iesniedzis *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Drošības un tieslietu valsts sekretārs, turpmāk tekstā – “*Staatssecretaris*”) par *Rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa, Nīderlande) spriedumiem trijās tās izskatītās lietās, ar kuriem tā apmierināja attiecīgo ārvalstnieku iesniegtās sūdzības par *Staatssecretaris* lēmumu neizskatīt viņu pieteikumu piešķirt patvēruma meklētāju pagaidu uzturēšanās atļauju un atcēla trīs lēmumus

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums saskaņā ar LESD 267. pantu par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts

valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (turpmāk tekstā – “Dublinas regula”) 27. panta 3. punktu un 29. pantu.

Iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai Dublinas regulas 29. panta 1. punktam un 27. panta 3. punktam, kuri attiecas uz termiņu, kurā ārvalstnieku var pārsūtīt uz atbildīgo dalībvalsti (turpmāk tekstā – “pārsūtīšanas termiņš”), un šā termiņa apturēšanu, ja pārsūtīšanas lēmums tiek pārsūdzēts vai tiek prasīta pārsūtīšanas lēmuma pārskatīšana, ir pretrunā Nīderlandes tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru pārsūtīšanas termiņš tiek apturēts arī tad, ja ārvalstnieks, pamatojoties uz to, ka viņš saskaņā ar paša teikto Nīderlandē un/vai atbildīgajā dalībvalstī ir bijis cilvēku tirdzniecības upuris, iesniedz pieteikumu piešķirt uzturēšanās atļauju Dublinas procedūras laikā un iebilst pret šā pieteikuma noraidīšanu. Tā kā saskaņā ar *Vreemdelingenwet 2000* [2000. gada Ārvalstnieku likumu] ārvalstnieks drīkst gaidīt šo iebildumu izskatīšanu Nīderlandē, pārsūtīšana uz atbildīgo dalībvalsti šajā laikā faktiski nav iespējama.

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180), 27. panta 3. punkts un 29. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, ar kuru dalībvalsts ir izvēlējusies transponēt 27. panta 3. punkta c) apakšpunktu, taču attiecībā uz pārsūtīšanas lēmuma izpildi – ir piešķirusi apturošu iedarbību arī iebildumiem vai sūdzībai par lēmumu, kas pieņemts procedūrā par pieteikumu piešķirt uzturēšanās atļauju saistībā ar cilvēku tirdzniecību un kas nav pārsūtīšanas lēmums, bet kas pagaidām nepieļauj faktisko pārsūtīšanu?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Dublinas regula, it īpaši tās 4., 5., 9. un 19. apsvērumi, kā arī 27. un 29. pants

Padomes Direktīva 2004/81/EK (2004. gada 29. aprīlis) par uzturēšanās atļaujām, kas izdotas tādiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri ir cilvēku tirdzniecības upuri vai bijuši iesaistīti darbībās, kas veicina nelegālo imigrāciju, kuri sadarbojas ar kompetentajām iestādēm, it īpaši tās 9., 10. un 11. apsvērumi

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/36/ES (2011. gada 5. aprīlis) par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/629/TI, it īpaši tās 1. un 7. apsvērumi

Atbilstošās valsts tiesību normas

Algemene wet bestuursrecht [Vispārējais administratīvo tiesību likums], it īpaši tā 8:81. un 8:108. pants

Vreemdelingenwet 2000 [2000. gada Ārvalstnieku likums], it īpaši tā 28., 73. un 82. pants

Vreemdelingenbesluit 2000 [2000. gada Lēmums par ārvalstniekiem], it īpaši tā 3.48. un 7.3. pants

Vreemdelingencirculaire 2000 [2000. gada Apkārtraksts par ārvalstniekiem], it īpaši tā B1/7.2. punkts

Īss pamatlītas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2019. gadā S.S. (turpmāk tekstā – “1. ārvalstnieks”), N.Z. (turpmāk tekstā – “2. ārvalstnieks”) un S.S. (turpmāk tekstā – “3. ārvalstnieks”) katrs iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Nīderlandē, taču *Staatssecretaris* skatījumā par šo pieteikumu izskatīšanu bija atbildīga Itālija. Itālijas iestādes tieši vai netieši akceptēja atpakaļuzņemšanas vai uzņemšanas pieprasījumu, tāpēc *Staatssecretaris* atteicās izskatīt šos starptautiskās aizsardzības pieteikumus.
- 2 Pēc tam ārvalstnieki Nīderlandē iesniedza arī sūdzības par cilvēku tirdzniecību, apgalvojot, ka ir no tās cietuši Nīderlandē un/vai Itālijā. Šīs sūdzības *Staatssecretaris* pēc savas ierosmes atzina par pieteikumiem piešķirt parasto pagaidu uzturēšanās atļauju saistībā ar īslaicīgiem humāniem apsvērumiem *Vreemdelingenbesluit 2000* 3.48. panta izpratnē, proti, apsvērumu, ka personas ir cietušas no cilvēku tirdzniecības. Saskaņā ar Nīderlandes tiesībām šāds pieteikums piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ aizsāk jaunu, atsevišķu procedūru, kas būtībā nav atkarīga no starptautiskās aizsardzības pieteikuma procedūras. Pēc tam *Staatssecretaris* noraidīja pieteikumus piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, kā rezultātā ārvalstnieki iesniedza iebildumus pret noraidošajiem lēmumiem. 1. ārvalstnieka un 3. ārvalstnieka iebildumus pret noraidošajiem lēmumiem *Staatssecretaris* noraidīja kā nepamatotus. Tā kā 2. ārvalstnieka iebildumi tika atsaukti, par šiem iebildumiem netika lemts.
- 3 Tiesvedībā par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem pirmās instances tiesa katrā no trim lietām atcēla *Staatssecretaris* lēmumu neizskatīt šos pieteikumus.

Pamatlītas dalībnieku galvenie argumenti

- 4 Attiecīgo ārvalstnieku skatījumā pirmās instances tiesas spriedums par pārsūtīšanas termiņu ir pareizs.
- 5 2. un 3. ārvalstnieka lietās pirmās instances tiesa uzskatīja, ka pārsūtīšanas termiņš nav pagarināts saskaņā ar Dublinas regulas 29. panta 1. punktu, pamatojoties uz iebildumiem pret to, ka tika noraidīts pieteikums piešķirt uzturēšanās atļauju

cilvēku tirdzniecības dēļ, un tāpēc Nīderlande kļuva atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem. Pirmās instances tiesa galvenokārt uzskatīja, ka Dublinas regulas 29. panta 1. punktā paredzētais pārsūtīšanas termiņš tiek apturēts tikai saskaņā ar šīs regulas 27. panta 3. punktu. Tā kā Nīderlande ir izvēlējusies īstenot Dublinas regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunktu, ārvalstniekam esot iespēja saprātīgā termiņā lūgt tiesai apturēt pārsūtīšanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad tiks pabeigta pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzības vai pārskatīšanas procedūra. Pirmās instances tiesa uzskata, ka iebildumi procedūrā par pieteikumu piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ nav nedz pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzība, nedz pagaidu noregulējuma pasākums attiecībā uz šo pārsūtīšanas lēmumu. Tāpēc šie iebildumi nevar apturēt pārsūtīšanas termiņu. Lai gan kopā ar savu sūdzību par pārsūtīšanas lēmumu 3. ārvalstnieks iesniedza arī pieteikumu par pagaidu noregulējumu, tomēr viņš to atsauca, līdz ar to arī šajā lietā pieteikums par pagaidu noregulējumu neapturēja pārsūtīšanas lēmuma iedarbību. Pirmās instances tiesa arī norādīja, ka Dublinas regulas 27. panta 3. punktā ir uzskaitīti alternatīvi tiesību aizsardzības līdzekļi, līdz ar to *Staatssecretaris* iecerēto apturošo iedarbību nevar pamatot arī ar Dublinas regulas 27. panta 3. punkta a) apakšpunktu. Visbeidzot, pēc pirmās instances tiesas domām, *Staatssecretaris* iecerēto apturošo iedarbību nevar pamatot arī Dublinas regulas konteksts un mērķi, jo šai regulai ir dažādi mērķi un tāpēc automātiski nav iespējama plašāka attiecīgo tiesību normu interpretācija. Lietā, kas attiecās uz 1. ārvalstnieku, pirmās instances tiesa atcēla *Staatssecretaris* lēmumu citu iemeslu dēļ, un iesniedzējtiesai vispirms ir jāatbild uz jautājumu, vai šajā lietā ir beidzies pārsūtīšanas termiņš.

- 6 Visās trijās lietās *Staatssecretaris* apgalvo, ka pārsūtīšanas termiņi nav beigušies, jo tie ir apturēti, pamatojoties uz ārvalstnieku iesniegtajiem iebildumiem pret viņu pieteikumu piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ noraidīšanu. *Staatssecretaris* uzskata, ka Dublinas regula to pieļauj. Turklāt *Staatssecretaris* apgalvoja, ka, interpretējot Dublinas regulu, viņš ir ņēmis vērā šīs regulas lietderīgo iedarbību un ir novērsis Dublinas regulas ļaunprātīgu izmantošanu, ka 27. panta 3. punkta c) apakšpunkts attiecas arī uz pārsūtīšanas lēmuma izpildi, ka viņa interpretācijā ir ņemta vērā dalībvalstu procesuālā autonomija un ka Dublinas regulas 27. panta 3. punktā minētās trīs iespējas neizslēdz viena otru.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 7 Vispirms iesniedzējtiesa norāda, ka atbilstoši Dublinas regulas tapšanas vēsturei, tās 5. un 9. apsvērumam un ģenerāladvokātes *E. Sharpston* 2016. gada 17. marta secinājumiem lietā *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:186, Dublinas regulas mērķis ir paredzēt metodi, kas ļautu ātri noteikt dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ko pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis kādā dalībvalstī, lai tādējādi garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt šādu pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi. Dublinas regulas mērķis ir racionalizēt patvēruma pieteikumu izskatīšanu, palielināt tiesisko drošību attiecībā uz tās valsts

- noteikšanu, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, un tādējādi novērst ļaunprātīgu izdevīgākās jurisdikcijas izvēli (skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, NS, C-411/10 un C-493/10, EU:C:2011:865, 79. punkts, Dublinas regulas 19. apsvēruma un spriedums, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 57. punkts).
- 8 Lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka Nīderlande ir izvēlējusies Dublinas regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunktu īstenot ar *Vreemdelingenbesluit 2000* 7.3. panta 1. punktu.
  - 9 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Dublinas regulas 27. panta 3. punktā ietvertās frāzes “pārsūtīšanas lēmuma pārskatīšana” un šīs regulas 27. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā lietotā saikļa “vai” burtiskā nozīme var liecināt par labu pieņēmumam, ka Dublinas regulas 29. panta 1. punkts un 27. panta 3. punkta c) apakšpunkts varētu nepieļaut Nīderlandes tiesisko regulējumu. Lai gan šī interpretācija ir gramatiska, tomēr, šķiet, tajā nav ņemts vērā saskaņā ar Dublinas regulas 27. pantu dalībvalstīm pieejamo tiesību aizsardzības līdzekļu plašais klāsts un tas, ka Dublinas regulas konteksts un mērķis var nebūt identiski Direktīvas 2004/81 kontekstam un mērķim.
  - 10 Turpinājumā iesniedzējtiesa analizē četrus argumentus, kas liecina par labu pieņēmumam, ka Dublinas regulai nav pretrunā tāda Nīderlandes apturošās iedarbības sistēma kā šajā lietā.
  - 11 Attiecībā uz pirmo argumentu par Dublinas regulas un Direktīvas 2004/81 ļaunprātīgas izmantošanas novēršanu iesniedzējtiesa atgādina, ka Dublinas regula tika pieņemta, lai racionalizētu patvēruma pieteikumu izskatīšanu, palielinātu tiesisko drošību attiecībā uz tās valsts noteikšanu, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, un tādējādi novērstu ļaunprātīgu izdevīgākās jurisdikcijas izvēli, un atsaucas uz Direktīvas 2011/36 1. un 7. apsvērumu, no kuriem izriet, ka Savienības un dalībvalstu prioritāte ir novērst un apkarot cilvēku tirdzniecību. Šajā ziņā ir jāaizsargā cilvēku tirdzniecības upuru tiesības. Īstenojot integrētu, pilnīgu un uz cilvēktiesībām balstītu pieeju cilvēku tirdzniecības apkarošanā, būtu jāņem vērā Direktīva 2004/81. Tāpēc ir svarīgi, lai dalībvalstis rūpīgi izskatītu sūdzības par cilvēku tirdzniecību. Rūpīgai izskatīšanai ir vajadzīgs laiks, kas ietekmē arī pārsūtīšanas termiņu, kurš saskaņā ar Dublinas regulu ir ierobežots.
  - 12 Šajā saistībā iesniedzējtiesa atsaucas uz *Vreemdelingenwet 2000* 73. pantu, saskaņā ar kuru iebildumiem pret to, ka ir noraidīts lūgums piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, ir apturoša iedarbība. Līdz lēmuma pieņemšanai par šiem iebildumiem ārvalstnieku nevar deportēt no Nīderlandes un tāpēc arī nevar pārsūtīt uz citu dalībvalsti. Turklāt *Staatssecretaris* 2019. gada 10. jūlija Rīkojumā Nr. WBV 2019/10, kas stājās spēkā 2019. gada 1. augustā, ir paredzēts, ka šo iebildumu apturošā iedarbība automātiski aptur arī pārsūtīšanas lēmuma izpildi, kas pieņemts attiecībā pret ārvalstnieku. Saskaņā ar šo rīkojumu ārvalstniekiem, kuri iesniedz sūdzību par cilvēku tirdzniecību, var piešķirt pagaidu uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, ja *Openbaar Ministerie* (prokuratūra,

Nīderlande) konstatē, ka viņu klātbūtne Nīderlandē ir nepieciešama kriminālizmeklēšanai. *Vreemdelingencirculaire 2000 B8/3.1.* punktā ir paredzēts, ka pēc patvēruma pieteikuma iesniegšanas ārvalstnieka rīcībā ir trīs mēnešu nogaidīšanas periods, lai iesniegtu sūdzību par cilvēku tirdzniecību. Pēc šīs sūdzības *Openbaar Ministerie* lemj, vai ārvalstnieka klātbūtne Nīderlandē ir nepieciešama kriminālizmeklēšanai. Ja tā nav nepieciešama, pieteikums piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ principā tiek noraidīts, kas ļauj ārvalstniekam iesniegt iebildumus. *Staatssecretaris* norāda, ka brīdī, kad viņš pieņem lēmumu par iebildumiem, bieži vien jau ir pagājuši četri mēneši vai vairāk no sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņa. Ja iebildumiem nebūtu apturošas iedarbības attiecībā uz pārsūtīšanas termiņu, rastos risks, ka šajā termiņā nevarētu veikt faktisko pārsūtīšanu, kā rezultātā pārsūtīšanas termiņš beigtos un viņam būtu jāizskata patvēruma pieteikums. Runājot par ārvalstniekiem izskatāmajās lietās, no iebildumu iesniegšanas līdz lēmumam par iebildumiem vai iebildumu atsaukšanu ir pagājuši vairāk nekā seši mēneši. *Staatssecretaris* apgalvo, ka, rūpīgi izskatot pieteikumu piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, tas ir neizbēgami. Viņš uzskata, ka tas veicina ļaunprātīgu izmantošanu un ļaunprātīgu izdevīgākās jurisdikcijas izvēli.

- 13 Iesniedzējtiesa secina, ka apturošas iedarbības piešķiršana tad, ja ārvalstnieks iebilst pret to, ka ir noraidīts viņa pieteikums piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, ļauj saskaņot Dublīnas regulas un Direktīvas 2004/81 lietderīgo iedarbību un novērst šo tiesību aktu ļaunprātīgu izmantošanu.
- 14 Otru argumentu var secināt no Dublīnas regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunkta formulējuma. Saskaņā ar šo tiesību normu saistībā ar pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību vai pārskatīšanu dalībvalstis savos tiesību aktos paredz, ka attiecīgajai personai ir iespēja saprātīgā termiņā pieprasīt, lai tiesa aptur pārsūtīšanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms pārsūdzības vai pārskatīšanas rezultāts. Iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai no tā var secināt, ka pārsūdzība, kas liedz faktiski izpildīt pārsūtīšanas lēmumu, aptur pārsūtīšanas termiņu. Šajā ziņā ir svarīgi, ka iebildumiem pret to, ka ir noraidīts pieteikums piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, ir apturoša iedarbība, kā rezultātā ārvalstnieks drīkst palikt Nīderlandē un nevar tikt pārsūtīts līdz ar šo pieteikumu saistītās procedūras pabeigšanu. Lai gan nav runas par iebildumiem, kas būtu vērsti pret pašu pārsūtīšanas lēmumu, šie iebildumi tomēr izraisa to, ka pārsūtīšana faktiski nevar tikt veikta. Tas varētu apstiprināt minētajā 3. punktā minētā jēdziena “pārsūtīšanas lēmums” interpretāciju tādējādi, ka tajā tiek ietverta arī “pārsūtīšanas faktiskā izpilde”.
- 15 Trešais arguments attiecas uz dalībvalstu procesuālo autonomiju. *Staatssecretaris* uzskata, ka Dublīnas regula ļauj dalībvalstīm reglamentēt apturošas iedarbības piešķiršanu savos tiesību aktos. Tiesa sava, 2009. gada 29. janvāra sprieduma *Petrosian* u.c., C-19/08, EU:C:2009:41, 49. punktā ir norādījusi, ka dalībvalstis, kas ir vēlējušās ieviest patvēruma meklētājiem tiesību aizsardzības līdzekļus, kas aptur pārsūtīšanu, nedrīkst, ņemot vērā prasību nodrošināt pieteikumu ātru izskatīšanu, tikt nostādītas nelabvēlīgākā situācijā nekā dalībvalstis, kas to nav

vēlējušās. Turklāt Tiesa sava sprieduma, 2017. gada 13. septembris, *Khira Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 67. un 68. punktā uzsver, ka tad, ja pārsūtīšanas izpilde tiek apturēta, pamatojoties uz kompetentās iestādes lēmumu (un tātad nevis likumu vai tiesas spriedumu), attiecīgā persona atrodas visādā ziņā līdzīgā situācijā kā persona, kuras iesniegtajai pārsūdzībai vai prasītajai pārskatīšanai tiek piešķirta apturoša iedarbība saskaņā ar Dublīnas regulas 27. panta 3. punktu. *Staatssecretaris* uzskata, ka tāpēc Nīderlandes procesuālā autonomija ļauj šai dalībvalstij izvēlēties tai vajadzīgo iebildumu apturošo iedarbību.

- 16 Ceturtais arguments ir tāds, ka Dublīnas regulas 27. panta 3. punktā uzskaitītās iespējas neizslēdz viena otru. Ir skaidrs, ka Nīderlande ir izvēlējusies Dublīnas regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēto iespēju un ka uz *Staatssecretaris* ierosināto apturošo iedarbību attiecas šīs regulas 27. panta 3. punkta a) apakšpunkts. Šajā ziņā iesniedzējtiesa ņem vērā, ka Tiesa savā 2015. gada 16. jūlija spriedumā A, C-184/14, EU:C:2015:479, ir nospriedusi, ka attiecīgajā kontekstā saiklis “vai” pēc definīcijas nav jāsaprot izslēdzošā nozīmē. Minētajā spriedumā Tiesa uzskatīja, ka galīgajā interpretācijā nozīme ir attiecīgās tiesību normas formulējumam, mērķiem un kontekstam (skat. sprieduma 47. punktu).
- 17 Šādas Dublīnas regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunkta interpretācijas rezultātā šīs tiesību normas mērķis ir nodrošināt tiesisko aizsardzību pret pārsūtīšanas lēmumu un šā lēmuma izpildi. Atbilstīgais konteksts ir tāds, ka, pirmkārt, ārvalstniekam ātri kļūst skaidrs, kura dalībvalsts ir atbildīga par patvēruma pieteikumu, un, otrkārt, ka tiek novērsta Dublīnas regulas ļaunprātīga izmantošana un ļaunprātīga izdevīgākās jurisdikcijas izvēle. Jāpiebilst, ka saskaņā ar Direktīvas 2011/36 1. apsvērumu cilvēku tirdzniecības novēršana un apkarošana ir Savienības un dalībvalstu prioritāte. Saskaņā ar šo argumentāciju *a priori* nav skaidrs, ka dalībvalsts varētu izvēlēties tikai vienu no trim Dublīnas regulas 27. panta 3. punktā paredzētajām iespējām, bet nevarētu tās kombinēt. Šī izvēles brīvība atbilst arī dalībvalstu procesuālajai autonomijai.
- 18 Kopumā no Dublīnas regulas 27. panta 3. punkta un 29. panta 1. punkta gramatiskās interpretācijas iesniedzējtiesa secina, ka šīs tiesību normas var nepieļaut pārsūtīšanas lēmuma izpildes apturēšanu, pamatojoties uz iebildumiem pret to, ka ir noraidīts pieteikums piešķirt uzturēšanās atļauju cilvēku tirdzniecības dēļ, vai vispārīgāk – iebildumu pret citu lēmumu, kas nav pārsūtīšanas lēmums, apturošu iedarbību. Turklāt pastāv dažādi argumenti, kas arī ir pamatoti ar Tiesas judikatūru un kas liek izdarīt pretējus secinājumus. Tāpēc iesniedzējtiesa uzskata, ka tai ir jāuzdod Tiesai iepriekš minētais prejudiciālais jautājums.